

حقیقت توکل

سحر حیدری

شاگردی نزد استاد آمد و از او خواست تعلیمی به او دهد که در دنیا و عقبی به کارش آید، استاد به شاگرد گفت: تا شتری آماده کند که راه سفر در صحرا در پیش گیرند، شاگرد هم چنین کرد، فردا روز، راه صحرا در پیش گرفتند و تا شب گرم تعلیم و تعلم و بحث در مورد توکل بر خدا بودند. شب هنگام استاد به شاگرد گفت بساط راحتی بگستراند و پاهای

شتر را ببندد. شاگرد بساطی فراهم کرد، اما با خود گفت: چقدر تعلیمات امروز استاد دلپذیر و کارآمد بود، توکل به خدا می‌کنم و شتر را بدون پابند رها کرد.

صبح فردا، استاد شتر را طلب کرد تا بر آن سوار شود، ولی شاگرد با شرمساری نزد استاد آمد و گفت: دیشب شتر را با توکل بر خدا رها نمودم و امروز هر چه می‌جویم آنرا نمی‌یابم.

استاد لبخندی زد و گفت: آنچه باید بیاموزی و سر لوحه زندگی خود سازی همین است: «با توکل زانوی اشتر ببند». که خداوند بهشت را پاداش افرادی می‌داند که همراه توکل بر او، ایمان و عملشان نیز نیکوست و صبورند: **«وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ»**؛ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند، قطعاً آنها را در غرفه‌هایی از بهشت جای می‌دهیم که از پای درختانش نهرها جاری است، جاودانه در آنجا خواهند بود، پاداش عمل‌کنندگان چه نیکوست، همان کسانی که صبوری کردند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند.» (سوره عنکبوت، آیات ۵۸ و ۵۹)